

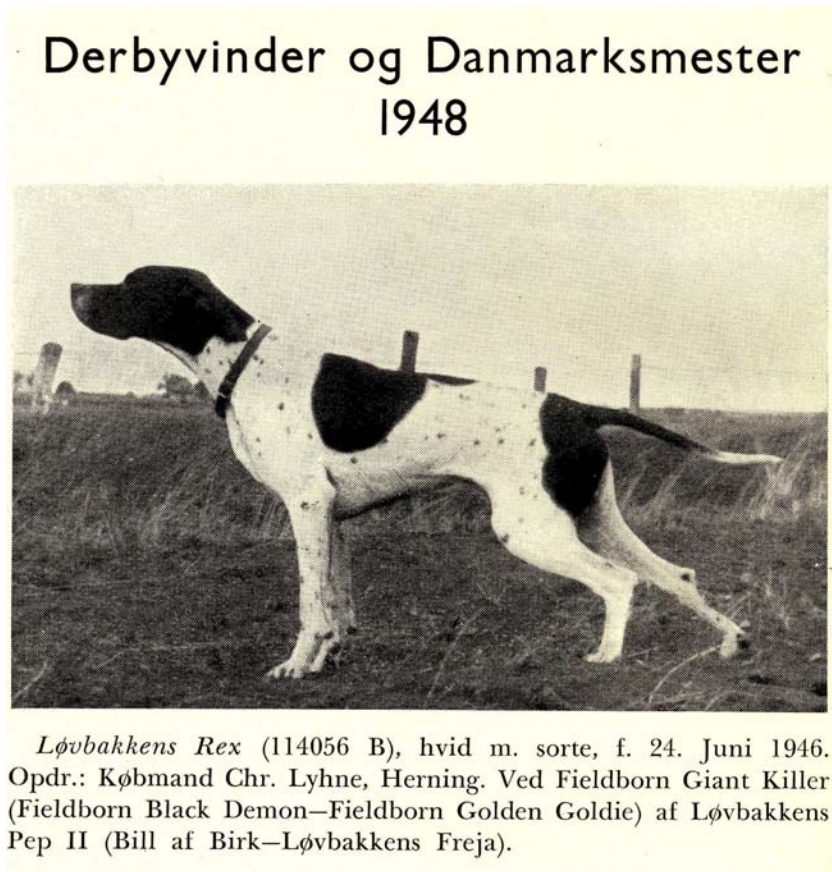
Træk af Dansk Pointer Klubs historie 1948 – 1957

I sit tilbageblik i –48 konstaterer Brokholm, at pointeren aldrig har stået stærkere. Nu gælder det om at avle fornuftigt, mulighederne er tilstede. Avlerne er meget selvstændige i valg af kombinationer. Brokholm løfter en pegefinger over, at en enkelt hund – Brangstrupgårds Tom, efter sigende skulle have haft over 20 parringer, inden den var 2 år.

Til årets derby var 70 hunde til udtagelsesprøver i de forskellige landsdele. Derbyet gik på Egebjerggård og Hoffmandshave – ideallærere for derby. Rex vandt på et gennemsolidt fuglearbejde og dressur. Pointerne gjorde dette år rent bord – tog alle placeringerne.

I vk ved Vallø blev han sat af på 8.pladsen, men så var der afbud fra 2 settere til DM, Rex kom med og strøg til tops. Også her klar pointerdominans med 4 af 6 placeringer. Man må sige, at den gode formand har noget at have sin optimisme i.

Klubben fejrer sit 30 års jubilæum, og får ved den lejlighed foræret flot sølvtoj.

Klubben giver flotte sølvpræmier, og det koster. Efter krigen, hvor sølv ikke kunne opdrives, fik man lavet uerholdte sølvpræmier fra perioden. Årsskriftet koster, og Brokholm er meget imod at hæve kontingentet udover, hvad dyrtiden måtte tilse. Klubben må ikke gældsættes, hertil skræmmer sporene fra 30'erne. I 1951 er den gal. Årsskriftet er omfangsrigt og dermed dyrere, og Aage Steenbjerger har købt flittigt ind af sølvgaver. Underskuddet må dækkes, så bestyrelsen griber til egen lomme og betaler 200 – 300 kr. hver. Sølvtojet har man trods alt – i omegnen af 200 præmier= et års forbrug, og Brokholm tager over med Årsskriftet, indhenter tilbud fra nær og fjern og reducerer omfanget. Referater af diverse hundes slip på markprøver og eksteriorbedømmelser udgår. En del bringes givet i "Jagthunden." Avlsrådet kommer på banen med fyldige kommentarer og råd, hvad de da også har pligt til ifølge formanden.

På generalforsamlinger deltager der i denne periode omkring 50 hvert år. Nogle hævder, at flere ville være tilstede, hvis generalforsamlingen blev holdt lørdag aften i forbindelse

med hovedprøven. Det viser sig ikke at holde stik – og så går det jo da også ud over festmiddag m.m. Generalforsamlingen er nu ikke så bange for en kontingentforhøjelse og finder det urimeligt, at bestyrelsen har måttet ty til egen lomme, men Brokholm træder som nævnt på kattepoter med kontingentet. Vi må ikke miste medlemmer. Klubben holder da også stort set skansen i perioden. I 1955 er der 375 medlemmer. –Den engelske lejr er under stærkt pres fra de kontinentale. Ruhårklubben og Korthårklubben har hver omkring 700 medlemmer.

Lad os vende tilbage til 1949. På Fyn var der en lille brunbroget tæve: Britt af Bårdesø (Munkebjergs Jensigne – Bubbi). Hun gik besnærende og regelret på marken, men havde den uvane at gå hønsene op. Knud Fuglede Jørgensen havde spottet hende, og efter en del snak frem og tilbage købte han hende. Nu skulle hun dresseres. På en 5 timers tur blev hun præsenteret for omkring 50 par høns, og så nåede Fuglede op til hende.

Derbycinderen »Britt af Bårdesø (118189B). 1. Vinder Dansk Pointerklubs Prøve Brørup – Lindknud 1949. Ejer og Fører: Inspektør Fuglede Jørgensen. (Fot.: A. W.-R.)

Hun vinder hovedprøven i –49 og senere derbyet samme år, og bliver nr. 3 på DM

Danmarksmesterskabet det år bliver for første gang afholdt på Kalø Gods, der efter krigen blev konfiskeret af den danske stat som tysk ejendom. Det er her vildtforskningen har til huse.

Terrænet på Kalø er kuperet, og det gav visse vanskeligheder for dommere og hundeførere.

Føromtalte Brangstrupgaards Tom (Fieldborn Giant Killer – Dorry) blev danmarksmester. Ejer A.Wendel –Ranfelt. I slutheatet mod engelsk setter Letti, finder Tom fugl 3 gange, inden makker når at finde.- Evt. dommere må gerne læse to gange her.

Brokholm konstaterer i sit tilbageblik for året, at anden generation nu er slået igennem. Det ser godt ud.

Det er nu ikke alle, der falder på halen for blodfornyelsen. I sin avlsannonce for Kennel Alsbjerg reklamerer Sigvald for hunde af ren dansk afstamning.

UKK på hovedprøven er forbundet med megen prestige. Det er her kommende talenter spottes. Er de gode nok til at gøre sig gældende i det prestigefulde derby, hvor setterne er

i overtal? Gordonsettere og irske settere synes at have valgt derbyet fra i disse år.

*»Sejbækgårds Siff« og »Carls Tut« startes i 1. Heat af Derbyet 1950.
I baggrunden bl. a. dommerne, grosserer Kindt Larsen og Amanuensis Gunnar Nordqvist.
Terrainlederen Gdr. Harald Nielsen og prøvelederen Theis Westermann og
derbyudvalgets sekretær, direktør Steenbjerge.*

- Kig lige engang på påklædningen, man gik med hat dengang selv i shortsvejr.

I 1950 vinder Sigvald Pedersen med Alsbjergs Trine (Frederiksdals Puk – BRCH Alsbjergs) Bitten. En smuk Alsbjerg hund, der var gennemdresseret og ved solidt arbejde vandt. Sejbækgårds Siff bliver 4.v

Prøven blev holdt ved Otterup, hvor udtagelse landsdelsvis var droppet. Et derby, hvor man i løbet af 2 dage så omkring 1000 høns.

Lidt af et gennemgående træk for de store prøver, derby, vinderklasser, DM i disse år er, at pointerne er bedre dresserede end setterne og derfor bedre kan stå distancen, når der kæmpes om de endelige placeringer.

I UKK dette forår stod finalen mellem De to kuldsøskende Randbøl Tove og Randbøl Sussi (Bubbi - Pandrups Ulla II) med de rutinerede førere Knud Fuglede og Peter Jensen. Dommeren skriver: ...”Begge tæver går kolossalt til sidste minut og er så at sige hinanden jævnbyrdige; når Sussi kommer helt i orden, vil hun ikke give søsteren noget efter, der er energi og jagtlyst i overmål. Tove sættes som nr.1, Sussi nr. 2.

Dommeren fik ret i denne antagelse, i vk på Vallø samme efterår er rollerne byttet om, Sussi vinder foran Tove. På DM mødes de to hunde og deres dygtige førere atter i finalen, og igen vinder Sussi – dressuren er blevet pudset af.

Bemærkelsesværdigt er det, at hundene endnu ikke er fyldt 2 år.

Nok var Sussi en lille hund, men hendes resultater – vinder DM 1950, -51, -52. Er hverken overgået før eller siden. Såvel i -51 som i -52 gjorde pointerne rent bord ved DM.

Ranfelt skriver om Randbøl hundene i 1950, at de, hvad markprøver angår, har været den helt store triumf med den noget forkætrede Bubbi som far.

"Lidt malurt vil jeg da også dryppe i bægeret. Jeg er ikke rigtig tryk ved exterierets udvikling her fra Randbøldal. Jeg kan ikke forlige mig med disse små energifortættede pointertæver, det er, som om der lurer noget hysteri og overspændthed her, som jeg frygter kan være en degeneration, en begyndelse til enden."

*»Mændene fra Randbøldal«.
Fra v. Hans Danielsen, derefter manden for det hele, opdrætteren,
købmand J. A. Jensen, så Chr. Olsen og til slut Richard Jørgensen.*

Aage Steenbjerger fører avlsregisteret for DPK's elitehunde. Han går grundigt til værks og læser samtlige referater til hundene. Der er lidt ping-pong mellem ham, Ranfelt og Brokholm. Nok ligger avlskommentarer hos de to førstnævnte, men i sine tilbageblik kommenterer Brokholm også avlen. I 1952 slår han fast, at Brangstrupgaards Tom har svigtet i avlen – Tom ejer Ranfelt, som synes, at Tom har givet pæne hoveder på udstilling. Ranfelt kommenterer ved anden lejlighed Steenbjergeres hund Bobjerglunds Av, der blev

2.vinder på derby i -52. En vild hund, som kun en professionel dressør kunne tyre.

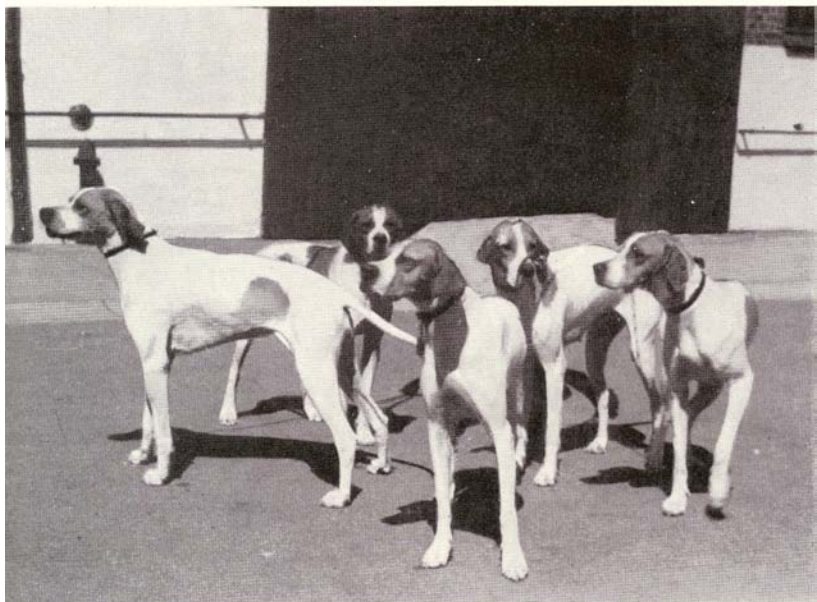
Kennel Alsbjerg opdrætter en række fremragende hunde i starten af 50'erne. De går deres sejrsgang i mark og på bænk. Sigvald holder stædigt fast i det gamle, stabile gule blod, der, som Ranfelt skriver *"har haft en borgerret i landet i over hundrede år."* Ranfelt spår lidt om fremtiden og er inde på, at der i kommende generationer godt kunne komme til at mangle lidt stål, -Det kunne nok være godt at få tilført lidt sort blod.

Steenbjerger kunne også grumme godt tænke sig, at man i Kennel Alsbjerg og Kennel Sejbækgård fik noget sort blod ind, men såvel Sigvald som Aage følger deres egne planer, de er så at sige "selvkørende."

I krigsårene og lige efter var Odenseudstillingen et tilløbsstykke for pointeren, men her sker en ændring i perioden. Deltagerantallet bliver omtrent halveret. Det er beklageligt set fra klubbens synspunkt.

I -53 har 197 pointerere været på markprøve i alt 322 gange, 136 af disse hunde har ikke været på udstilling. Det er stærkt beklageligt, for fremtidens succes afhænger af velbyggede hunde.

Det er blevet dyrere at deltage, og dommerkravene er blevet skærpet såvel på bænke som i mark.

En gruppe pointerere fra Sejbækgård, der beviser det smukke resultat her er nået af type og ensartethed i exteriøret.

Der bliver fortsat brugt virkelig mange hanhunde i avlen, selv om ovennævnte triumvirat gang på gang skriver, at det bedste ville være at samle sig om 10-12 hanhunde. Steenbjerg er bekymret. I omtalte år er 80 hanhunde fædre til de fremførte hunde. Næste år reduceres de 80 ganske lidt, da nye hanhunde kommer til år efter år.

På fløjen direktør A. P. Andersen, Odense, med en meget smuk samling Oksbybunde, der var udstillet i avlskl. på udstillingen Odense 1954 og fik 1. pr. og D. P. K.s ærespr.

Steenbjerg mener, at Kennel Oksby har de smukkeste hunde.

I marken dominerer Kennel Zita og Peter Jensen på det tidspunkt.

Brokholm har lidt uld i mund mht. avl. Flere gange skriver han om det forkerte i, at Per parrer med Pouls hund og omvendt. Året efter er han inde på, at det er godt med stor spredning i brug af hanhunde. I 1954 konstaterer han, at avlsrådet er overflødig, da ingen retter sig efter det.

Ranfelt dør samme år. Herefter dækker Steenbjerg hele området. Han fryser ved flere lejligheder over, at "smedens hund" er så produktiv i avlen.

På generalforsamlingen i 1955 i Løgumkloster trak festmiddagen ud, og under nattesædet var der en stemning som på Varde marked i gamle dage, skriver Brokholm. Marked var der, for der blev handlet hunde, mellem danskere indbyrdes og mellem danskere og bl.a. nordmænd og svenskere.

Steenbjerge er bekymret for, at vi sælger ud af arvesølvet, når så mange af vore bedste hunde forsvinder til udlandet. Eksempelvis var nordmænd meget villige til at betale en god pris for en hund, har Sigvald fortalt mig.

Fru Brokholm med »Zitas Tut«, »Pandrupps Dolly«, »Fruensgaards Peer«, »Brokholms Treff«, »Brokholms Mini«.

Brokholm er nok på sin vis heller ikke helt tryk ved al den handel, selv om det da er udmærket, at de solgte hunde klarer sig flot på prøver i deres nye hjemland.

Finnerne henter blodfornyelse i Danmark, men det sker mestendels ved, at de har hentet hvalpe. Brokholm sender et helt kuld af egen avl derop.

I DK bliver der medio –50 stambogsført omkring 400 pointere hvert år. Det tal dækker slet ikke over tillagte hvalpe, man skal erindre sig, at hvalpe først skulle stambogføres langt senere end i dag.

Mange nøjedes ikke med at synge med i det kor, der også dengang prædikede, at man skulle lægge mange hvalpe til og så luge hårdt ud. Der blev givet aflivet mange hvalpe hos "markprøvefolket."

I 1953 har Svensk Pointer Klub 50 års jubilæum, og i den anledning indbyder de til Nordisk Match.

Nordmændene sender afbud, da de ikke har mulighed for at træne på agerhøns. Finnerne sender afbud, fordi der må formodes at være mange harer i det gamle åkerlundske terræn, harer har de ikke nogen af i Finland.

Matchen kommer derfor til at stå mellem svenskere og danskere. Danmark vinder klart. Bedste hund bliver Hans' Marit (Fioldborn Giant Killer- Torntofts Gytt), der henviser BRCH. Randbøls Sussi til andenpladsen. En ny situation for sejrsvante Sussi og Peter Jensen. Herudover deltog Alsbjergs Klaus/Sylvest Larsen og Frydenlunds Gulla/Knud Hansen

Arkitekt Kristensen, Kysingnæs havde forinden 3 år i træk vundet vk ved Hovedprøven med Marit – en fremragende hund.

Finalisterne i kampen om Guldpokalen 1954, D. P. K.'s formand, grosserer P. Brokholm, Aalborg, med »Fieldbørn Gladiator«, og pelsavler Peter Jensen, Brørup, med guldpokalvinderen »Zitas Kathe«.

I –54 sker det for første gang, at to danskere kæmper om den eftertragtede guldpokal i Sverige. Peter Jensen sejrer. Han vinder også vinderklassen i SPK med Oksby Basse.

Danmark indbyder til Nordisk Match. Stedet er godset Rosenfeldt ved Vordingborg. Har man været på disse kanter, forstår man langt hen ad vejen de norske fruers begejstring. Steenbjerger skriver: "...som arena for hele dette skuespil havde vi valgt godset Rosenfeldt ved Vordingborg, og smukkere ramme kan man vel næppe få og ikke mere velegnet terræn, og navnlig vore norske gæster var da også begejstrede for dette smukke stykke dansk natur med skove og

store vekslende marker afgrænset af kysten og et dejligt blåt vand med rigt fugleliv. Det var en oplevelse at overvære navnlig de norske fruers begejstring for de store, smukke fasankokke i al deres pragt."

Nordisk Match 1954: Det danske hold fra venstre landinspektør Kj. Gjerulff, pelsavler Peter Jensen, grosserer P. Brokholm og gårdejer Karl Olsen med »Conni«, »Basse«, »Anni« og »Linda«.

Det danske hold vandt sikkert foran Sverige og Norge.

Om aftenen var der festmiddag som sig hør og bør, og der blev uddelt meget sølv. Det nordiske samarbejde fik en ny æra. Norsk Pointerklub indbyder. Alle 4 nordiske lande tager imod indbydelsen. Prøven holdes i norsk hundesports mekka: Kongsvold. De norske værter sørger fornemt for deres gæster – Brokholm skriver: "Skønt var det terræn, usædvanligt skønt, og vi, der havde den lykke at være med og blive rigeligt

beværtet fra de gæve norske pointerentusiasternes muleposer, som var stopfyldte af udsøgte sydlandske vine lige fra den bedste sherry til den gamle Napoleon, vil aldrig glemme den tur".

Det danske hold var: Alsbjergs Klaus/Sylvest Larsen, Storskovens Flora/Ove Skeel, Zitas Kathe/Peter Jensen, og Zitas Lene/Hans Meier.

Finland og Sverige delte førstepladsen, herefter kom Danmark og Norge. Zitas Kathe/Peter Jensen blev bedste hund.

Kuldsøstrene Zitas Käthe og Zitas Mille med deres stolte ejere ved derbyet 1955, hvor de placerede sig som nr. 1 og 2. Tv. pelsavler Peter Jensen, Brørup, th. gårdejer Viggo Iversen, Præstikær.

I 1955 var der måske ikke knyttet de største forventninger til derby, men hosstående pointere slutter på toppen.

Käthe og Mille er faldet efter Kim af Äänekoski og brugschampion Randbøl Sussi.

Kim er før blevet betegnet som en katastrofe af Ranfelt i avlsrådscommentar. Han er Brokholms finske import.

Käthe slutter året med at vinde danmarksmesterskabet.

Kennel Zita ligger i spidsen i marken, men på bænken er Kennel Oksby førende, skriver Brokholm i sit tilbageblik.

Såvel i -56 som i -57 vinder setterne derby.

Det er som før nævnt i disse år, der er betænkelige miner over eksport af gode pointere.

Glædes kan man over, at Sylvest Larsen vinder DM med Alsbjergs Klaus. Om samme Sylvest fortalte Sigvald engang mig, at han var fænomenal til at kigge en hund ud helt fra hvalp. Han var i det hele taget meget dygtig til at arbejde med dyr, havde de bedste af de bedste på sit mønsterlandbrug, hvadenten det gjaldt køer, heste, hunde eller duer.

Gårdejer Aa. Sylvest Larsen, Gørløse, med sin champion »Alsbjergs Klaus« (Cb. Zitas Bob/Alsbjergs Trine). »Klaus« er dansk/svensk champion og højt placeret på markprøve

I 1957 bliver danmarksmesterskabet vundet af Ove Skeel med Storskovens Flora.

Placeringer i perioden

År	UKK	Derby	Danmarksmeister
1948	Hans' Marit/Chr. Christensen	Løvbakkens Rex/Aa. Sylv. Larsen Pointere: 1., 2., 3., 6. v.	Løvbakkens Rex/Aa Sylv. Larsen Pointere: 1., 2., 3., 4., 5., 6. v.
1949	Alsbj. Trine/Sigv. Pedersen	Britt af Bårdesø/K. Fugl. Jørgensen Pointere 1.v, 3.v, 4.v.	Brangstrupg. Tom/A.W. Ranfelt Pointere: 1., 3.v.
1950	Randbøls Tove/K. Fugl. Jørg.	Alsbjergs Trine/Sigv. Pedersen Pointere: 1. 4., 5.v.	Randbøls Sussi/Peter Jensen Pointere: 1., 2., 4., 5., 6.v.
1951	Dåsens Tessa/K. Fugl. Jørg.	Sejbækg. Diana/Morten Rahbek Pointere: 1., 3., 4., 6.v.	Randbøls Sussi/Peter Jensen Pointere: 1., 2., 3., 4., 5. v.
1952	Bobjergl. Aye/Kaj Hansen	Windfield Lill/P. Zeuthen Pointere: 2.v.	Randbøls Sussi/Peter Jensen Pointere: 1., 2., 3., 4., 5.v.
1953	Sejbækg. Sonja/O. Schultz	Oksby Lejla/A. P. Andersen Pointere: 1., 2., 3., 6.v.	Stenånga Falco/Børge Fusager Pointere: 3., 4.v.
1954	Løghøjs Erla/P. Wi. Johans.	Sunds Nancy/E. Tillisch Pointere: 3.v.	Alsbjergs Anni/P. Brokholm Pointere: 1., 2., 4.v.
1955	Alsbj. Lasse/Sigv. Pedersen	Zithas Käthe/Peter Jensen Pointere: 1., 2.v.	Zithas Käthe/Peter Jensen Pointere: 1., 2., 4.v.
1956	Storskov. Flora/O. Skeel	Silva/Jens Askov Pointere: 5., 6.v.	Alsbj. Klaus/Aa. Sylv. Larsen Pointere: 1., 2., 5.v
1957	Zithas Lene/H. Meier	Østerheden Hobby/B. Møllerstr. Pointere: 2., 3.v.	Storskovens/Flora/O. Skeel Pointere: 1., 2., 3.v.

Champion Mørups Kim (Hans Vøgg/Sejbækgårds Siff), ejer grosserer Svend Boll, Herning. »Kims« bliver i 1957 udstillingschampion og nr. 2 ved den afsl. jælesprøve, Danmarksmeesterskabet.

Et gammelt Ranfelt ønske om, at den gule stamme måtte få tilført noget af det sorte blod, dukkede op på DM i -57. Laurids Nielsen, Kennel Mørup, havde parret Sejbækgårds Siff med den ubændige Hans Vøgg med hosstående smukke resultat. Kim kunne godt være en noget uregerlig herre, men Laurids kunne magte ham.

Nye kenneler har set dagens lys – eller er kommet mere frem i perioden. Kennel Zita, Kennel Fuglede, Kennel Mørup, Kennel Brokholm for nu at nævne nogle, som gør sig gældende - ikke mindst på mark. Jeg fornemmer, at der her er blevet skarpere konkurrence.

Det bliver nævnt i Årsskriftet, at dommerne har skærpet kravene for at få den eftertragtede 1. præmie såvel i mark som på bænke. Det sidste har måske været medvirkende til, at interessen for udstilling er dalende blandt hundejerne.

I 1954 dør to af DPK's gamle formænd.

N.C.Breit, den idealistiske ildsjæl, hvis store fortjeneste det var at få klubben godt fra start, hvis gode bekendtskabskreds i Sverige var af stor betydning i de første år. Dygtig hundefører og dommer var han, kunstneriske årer havde han, kompromiløs i forhandlinger med DKK, men stor nok til at overlade roret til andre, da han var kørt fast. Dertil en dygtig landmand, som også havde stor hesteforstand.

L.P.Olsen, pragmatikeren uden den store økonomiske sans, som kom på talefod med DKK og fik en ordning strikket sammen, da klubben var ved at blive opløst. Hans store fortjeneste var, at han skuede langt ud over Valby bakke, så klubben bredte sig ud over hele landet, hvor han så store muligheder. Heldigvis fik han set, at hans arbejde herfor bar frugt.

I 1957 dør Svend Nørbæk 59 år gammel. Han var manden, der formåede at holde sammen på klubben i de svære krigsår. En dygtig hundefører og dommer med stor integritet. Han deltog meget ofte på prøver i Sverige.

I 1957 har klubben 385 medlemmer. Medlemstallet er svagt faldende. Jeg tror, det skal ses i lyset af, at de kontinentale - ruhårklubben og korthårklubben - for alvor er ved at få vind i sejlene i disse år. Af flere grunde, som det vil føre for vidt at komme ind på her.

Fortsættelse følger
NMO